

Poštnina plačana v gotovini.

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj

Inserati
po dogovoru.

Štev. 20.

V Kranju, dne 13. januarja 1928.

Leto I.

Poglejte, gospodje, najboljšo dresuro: Ne grizejo, a zvijajo se, kakor mi piskamo!

BERITE!

Našim cenjenim naročnikom, ki še niso poravnali naročnine, polagamo na srce, da je skrajni čas za to. Uprava ima veliko nepotrebnega dela in stroškov, ako se zavlakuje naročnina. Vsakdo mora priznati, da je 30 Din letno tako malenkostna svota, katero pač premore vsakdo. Položnice so priložene, zato naj vzame vsakdo pero v roko in takoj napiše ti dve številki nanjo. Stori vsak svojo dolžnost in Škrat bo svojo.

Komur je položnica pomotoma priložena naj jo hrani za bodoči letnik.

Muki:

Sport.

Pondeljek je napočil. Napotim se k prijatelju, da zvem novice. „Dobro jutro, dragi prijatelj! No, kako si preživel nedeljo?“

„Jaz? Sijajno! Postal sem sedaj sportnik in povem ti, jaz živim zdaj samo za sport. Človek je zdrav in tako prijetno diši potem!“

„Ja, ja po jodu!“

„Po jodu? No, ja, če se človek malo potolče, to se ja lahko vsakemu pripeti.“

„Kakšen sport pa gojiš?“

„Jaz? Veslanje. Včeraj sem začel, toda sijajno. Začetkom tedna sem si kupil čoln. Videti bi ga moral. Zgrajen kot kaka 17letna gospodična, samo bolj trd je. Vsa ramena sem si ogulil.“

„Ja, kaj pa imajo ramena zraven?“

„No, saj moram vendar odnesti čoln v vodo, sam ne zleti tje!“

„A, torej, ti imaš čoln doma spravljen?“

„Seveda. Cel teden zunaj pustiti, ni nič! Drugače se mi zgodi, kot se je mojemu prijatelju, ki zato cel teden ni spal.“

„Pa ti ne dela nadlego doma?“

„Niti za misliti ni! Stoji za vrati, pa kadar pride obisk, se zvrne takoj vsakdo čez.“

„Ali to ima lahko zle posledice!“

„Ne tako hude! Saj imam doma obveze za vsak slučaj. Toda prej je imel čoln slabši prostor, stal je pokoncu v moji sobi. Tedaj se je vsak trenotek prevrnil!“

„No, hvala lepa!“

„Tako je rekla tudi moja nevesta!“

„Tvoja nevesta?“

„Da. Namreč čoln ji je izbil dva zoba. Tedaj je rekla: No, hvala lepa.“

„Pa delata izlete skupaj?“

„Seveda. Saj neseva čoln tudi skupaj.“

„Kaj ni to pretežko za damo?“

„Ah kje! Ona prime za vrstico, vse drugo pa nesem jaz. Včeraj sva šla ob treh!“ —

„Kaj ni to prezgodaj?“

„Niti ne; človek je še malo zaspan, toda če se nekolikokrat spodtakne, se že zbudi!“

„Koliko časa pa tečeta, da prideta do vode?“

„Ne dolgo. Kvečjemu dve uri. S čolnom na hrbtu seveda več. Izventega pa sem se moral na pol poti obrniti!“

„Zakaj pa to?“

„Ker sem jermena doma pozabil!“

„Potem si pa moral eno uro nazaj teči?“

„Ne! Kvečjem pet četrt ure. Ko pa pridem nazaj, ni več moje neveste. Čakal sem jo do poldne, na to sem pa pot nadaljeval sam.“

„Kaj, ti si v opoldanski vročini sam nesel čoln?“

„Deloma sem ga vlekel. Toda to se naj ne dela. Ena deska se mi je odtrgala, da sem moral ure dolgo popravljati.“

„Za božjo voljo, kedaj si pa potem prišel k vodi?“

„Okoli šestih zvečer.“

„Kaj tako pozno?“

„Kaj se pravi pozno?! Imel sem še srečo. Ko je šla pot proti koncu, je šla cesta strmo v dolino. Tedaj sem se usedel v čoln, ter z njim vred doli drsel.“

„Zares lepo! Toda kako je bilo na to na vodi?“

„Kaj se to pravi na vodi?“

„Saj si ja s tvojim čolnom veslal po vodi!“

„Oprosti! Ti nimaš pojma o sportu. Teci cel dan s čolnom na rami okoli, tedaj ne boš imel veselja zvečer na vodi okoli veslati.“

Diskrecija.

Gospod izroči služkinji pismo, naslovljeno na neko operetno divo s pripombo: „Nesite to pismo tja, samo pazite, da moja žena tega ne opazi!“

„V takih slučajih mi je diskrecija častna,“ odgovori služkinja, „lahko vprašate gospo soprogo!“

Samo takrat.

Zdravnik: „Ali vas vino razburi?“

Pacient: „Da, ampak samo takrat, kadar ga nimam!“

Dober svet.

Gospa: „Kaj naj napišem služkinji v knjižico kot vzrok odpusta? To ji vendar ne morem napisati, da se je pustila od tebe poljubiti!“

Mož: Napiši enostavno: sladkosnednost!“

Štednja.

Žena (težko bolna možu): „Poslušaj, jaz. umiram, pojdi hitro po zdravnika!“

Mož: Čemu? Če že umreš, si vsaj prihranim za zdravnika!“

Galantno.

Žena: „Kakor se sliši, si ti imel pred najino poroko zelo veliko razmerij z raznimi dekleti!“

Mož: „No, saj moj princip je bil ta, poskusi vse in najslajšo si obdrži!“

Srca umor

Minuli sta že leti dve,
A sam se vprašam, kdaj?
Saj rana srčna peče me
Od takrat še sedaj.

Več njih me vpraša, kaj li je
Da si tak' bled postal.
Si li bolan, al' ranjen kje,
Kdo rano t' je zadal?

Da res, bolan sem in hudo
Sam dobro vem zakaj,
Dvomim, da rana srčna bo
Ozdravela še kedaj.

In rano to mi je zadal
Moj angeljski uzor,
Ves bled pred njo takrat sem stal,
Li bil ni to srca umor?

Ko tega se spominjam zdaj
Mi lice obledi,
In rana srčna ko tedaj,
Mi zopet krvavi.

—p—

Ropotulčev Korl v nebesih.

Korl je prišel pred nebeška vrata. Sv. Peter, ljubeznjiv gospod, ga sprejme in vpraša po želji.

„Koliko časa bom še živel?“ vpraša Korl rajskega gospoda.

Namesto odgovora ga svetnik poprime pod pazduho in odvede v veliko dvorano, veliko kakor nebo, v kateri je na milijone malih posodic z oljem napoljenih in gorečih. Kakor večne lučke so zgledale. Nekatere so gorele, druge so pa bile ugasnjene: „Vsaka lučka je človeška duša“ pravi sv. Peter. „Kadar kaka lučka ugasne, takrat umre dotični, čigar je lučka. Kolikor več olja je v posodici, toliko dalje časa bo živel dotični človek na svetu!“

„A kje je moja lučka?“ vpraša Korl svetnika s pri-tajenim glasom in strahom, ker bil je pripravljen na najhujše.

„Tukaj tale!“

„Vraga! Saj ni skoraj nič več olja v posodici! Čigava pa je ona tam poleg moje, kjer je še več kot polovico olja?“

„Tista je pa od tvoje žene.“

A tedaj je Korl brzo izkoristil par trenutkov. Ko je sv. Peter pogledal po drugih, je Korl hitro vtaknil prst v olje svoje žene in prenesel kapljice v svojo lučko,

tako je parkrat segel v ženino posodo in zopet nato v svojo.

„Kaj pa je to? Ali slišiš Korl, takoj odstrani roko!“ zagriči gospa Sidonja, žena Korlnova, katera pač ni sanjala . . .

—p—

Nehote prisluškoval.

Vzamem slušalko v roko in prosim za zvezo, jasno, da jo nisem takoj dobil, pač pa sem slišal pogovor na drugi progi, katerega sem si dobesedno zapomnil:

— Halo!

— Halo!

— Je li tam gospod Mirko Kragulj?

— Da sem v lastni osebi!

— Tukaj Nestor Blažič, pekovski mojster.

— Oprostite, nisem imel časti —

— Jaz sem Micikin mož.

— Mož . . . Čigav mož?

— Micikin!

Molk.

— Halo!

— Halo!

— Da vam povem: Micikin mož. Od one Micike, katera je bila pred tremi leti vaša ljubimka.

— Ali gospod!

— Pardon, nečem vam predbacivati, bog ne daj. Saj vas razumem. To vam pripovedujem samo zato, da veste, kdo govori.

— Gospod, to bo najbrže pomota! Spominjam se neke dame z imenom Micika, vendar se njen mož ni pisal Blažič.

— Povsem pravilno. Imenoval se je Krivonos, ali ločila sta se, in njegova nekdanja žena je postala mlada ločena žena, v katero sem se jaz zaljubil in jo poročil.

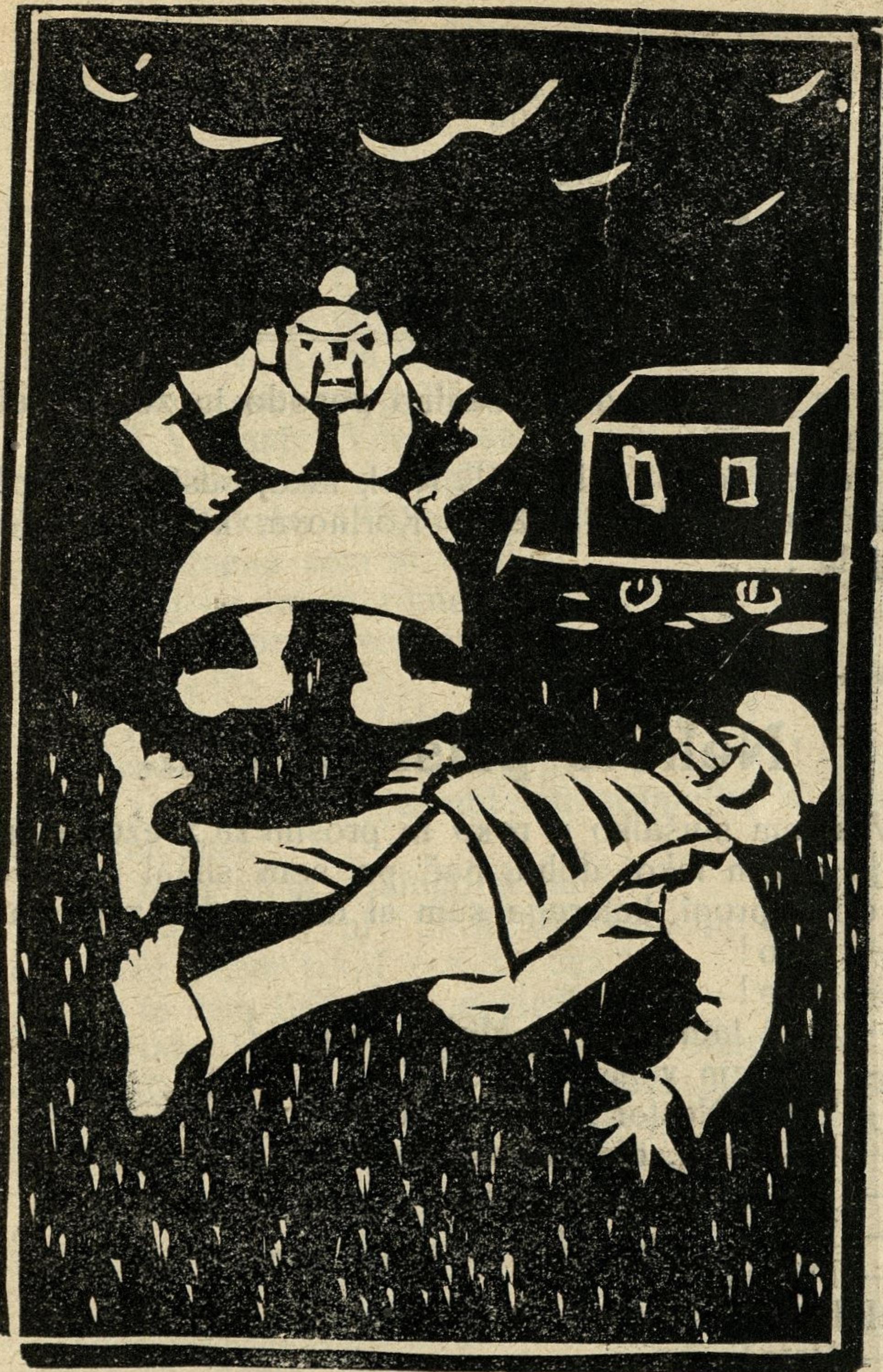
— Gospod, ne razumem te neumestne šale —

— Ne šalim se, gospod. Tu je na kocki mir mojega domačega ognjišča. Moja eksistenca je na vprašanju . . .

Poslušajte, da vam pojasnim celo zadevo. Micika je taka, da nikakor ni v stanu živeti samo z enim. Ona je samo takrat ljubeznjiva z možem, kadar ima hišnega prijatelja. Takrat, ko ste jo vi osrečavali je živel njen prvi mož kakor človek. Ali ko ste vi odšli na drugo stran je postal doma cel pekel. Nesreča! Kreg, ropotanje, vpitje, solze, razbijanje krožnikov itd. Nesrečni njen mož je moral pospraviti svojih sedem češpelj in oditi po svetu, neznano kam. Ona je dosegla ločitev. No in prišel sem jaz . . . jaz, kateri sem za vse zvedel prepozno.

— Kako to? Zakaj prepozno?

Lenoba

Stara, odpri mi usta, jaz bi rad zdehal.

— Zato, ker sem zvedel šele po poroki! Da, jaz sem se oženil z Miciko. In sedaj, ko nimamo vas se je cirkus zopet pričel. Krožniki plešejo, vilice in noži frče, solze teko, zobje škripljejo, sami prepri in scene za bogove! Namreč ona ima vas še vedno rada, moja Micika. Zato sem mislil . . . da bi . . . da bi bili tako ljubeznivi, ker tako ne more več dalje iti. Sicer bom primoran se tudi jaz podati v svet. A moja žena se meni zelo dopade, gospod, in bilo bi mi zelo žal, da bi se ločil, samo zaradi njene čudne narave. Prosim vas torej — umirite to naravo in vrnite se k nji! Pa saj to ni tako huda žrtev! Micika je lepa, zelo strastna — ona se razume na vse! No, pa saj jo vi itak poznate! Pridite, upam, da mi ne odrečete te ljubeznivosti! S tem, gospod, rešite domači mir dveh koncev.

— Nikdar gospod! Vi ste gotovo ob pamet.

— Nisem. Nasprotno, še nikdar nisem bil pametnejši kot sedaj, ko iščem domači mir!

— Norec ali pameten, to je vseeno, rečem vam, da ni treba na mene prav čisto nič računati. Započel sem svojo nalogo in jo hočem tudi do konca izpeljati. Torej pravite, da ne!

— Ne in ne! Ste me razumeli?

— Vi ste trmast!

— Prosim, prosim!

— Vi nimate srca!

— O, prosim.

— Vi ste brez karakterja!

V tem trenutku sem dobil zvezo, drugače bi se jaz ponudil za hišnega prijatelja . . .

Čudno ustavljanje.

Oče obišče svojega sina v mestu, kateri si je pridobil lepo premoženje.

„Oče, ravno prav ste prišli,“ reče sin, „baš sedaj bom preizkusil novi auto, ki sem ga kupil!“

Rečeno, storjeno, oče prisede in odpeljejo se. Malo čudno in nervozno je gledal oče okoli sebe, ker se je prvič peljal v auto. — Pozor — tračnice — pred prehodom ovinek — zavore spuščene — sin-vozač lajik — v ovinku prepozno okrenil — bums — tresk in grda kletev so spremljali zaletljaj v drevo.

Ko se je oče malo oddahnil, v blatu na cesti sedeč, popolnoma mirno vpraša: „Ti Jure, ali se moraš vsakokrat v drevo zaleteti, kadar hočeš ustaviti?“

Ne pusti se.

Mali Kondek hoče v materino spalnico in ko opazi, da je zaklenjena, pogleda skozi ključavnico. Dolgo, dolgo gleda, naposled se odstrani in reče sam zase:

„In ti tukaj notri v spalnici hočejo meni prepovedati vrtanje s prstom v nosu!“

Do kam?

„Do kam dežuje?“ vpraša profesor.

„Do zemlje!“

„Ni prav!“ zavrne profesor, „do Zaprešiča (to je, hrvaške meje), ker naprej po Hrvaškem že „kiša pada“!“

Poravnajte naročnino!

—XYZ—

Filozofija o človeku in zemlji.

Gotovo se je že vsak človek vprašal, kje, kako in čemu je bil ustvarjen človeški rod. Tudi jaz sem to študiral in reči moram, da sem pravo zadel.

Začnimo torej: Kdaj?

Učenjaki si lomijo glavo, kdaj je nastal svet in kdaj človek. Niso si gospodje še vsi edini, ampak imamo male difference: eni trde, da je svet star 5tisoč let, drugi ravno toliko milijonov. — Gospoda! Če bi si glavo zlomil nad prvim vprašanjem, ne bi mogel odgovoriti na ostale tri. Torej: nebo in zemlja sta bila vstvarjena v začetku, človek pa šest dni pozneje.

Stojim na stališču, da je bila najprej zemlja, potem šele človek; ker če bi bil človek prvi, gotovo ne bi pustil Bogu samega napraviti mu zemljo in bi gotovo hotel sodelovati in še do danes ne bi bila zemlja go-lova.

Iz nečesa je moral Bog napraviti človeka in kam se naj bi človek vsedel, če ne bi bilo še ničesar.

Kje je nastal človek? V raj. Dobro! Toda kje je bil raj: eden imenuje Azijo, drugi Afriko, tretji celo Jugoslavijo. Prišel sem do prepričanja, da v skladišču bencina ali smodnika ni bilo mogoče. In zakaj ne? Ker sta Kaj in Abel darovala kadilni dar, in v teh poslopih je kajenje strogo prepovedano.

Kako? Bog ga je zmodeliral iz gline po svoji podobi, pa je revežu spodletelo in je napravil le kari-katuro.

Končno — čemu? to je najtežje vprašanje, a tudi tega sem rešil: Adam in Eva sta bila ustvarjena, da grešita, zato grešijo ljudje še sedaj. Pri vesoljnem potopu je bil rešen Noe, da je izumil vinarstvo in kletarstvo. Potem so nastali vinski trgovci in vinski pivci. Zato, bratje, smo ustvarjeni — ex!

—p—

Logika.

Soprog-zdravnik se vrne zelo pozno domov. Bil je tako utrujen, da je naročil svoji mladi boljši polovici, ko je že ležal poleg nje: „Dragica, če me bo kdo iskal ali zahteval, reči, da me ni doma!“

Kmalu zapoje telefon na nočni omarici. Gospa se prebudi, vzame slušalko in se javi: „Halo, tu stanovanje doktor Jekiča!“

„Halo, tu stanovanje gospoda narodnega poslanca Neznankoviča! Ah gospa, res ne vem, kaj naj naredim!“ reče neka mamica po telefonu, „moja mala hčerkica je dobila zelo hude krče v želodcu. Ali je gospod doktor doma?“

„Ni doma, gospa, je na potovanju. Ali . . . počakajte trenotek —“; nato potihem vpraša svojega moža, kaj naj reče nepoznani, ki išče zdravniško pomoč. „— Dajte ji gorke obkladke, pa ji bo odleglo.“

Čez eno uro zopet pozvoni telefon in isti glas se javi: „Ali je že prišel gospod doktor, moji hčerki je vedno slabše!“

„Ne, še ni prišel,“ odgovori gospa zdravnikova, strogo se držeča moževe zapovedi . . . „ali počakajte malo —“ in zopet vpraša po tistem moža. „— Dajte ji vroč čaj ali komilc, pa ji bo odleglo!“ reče gospa in odstavi slušalo.

Ker deklici nikakor ni odleglo se mati tretjič oglasi telefonskim potom pri zdravniku, in vpraša, če se je gospod doktor že vrnil, ker deklici je vedno slabše.

„Zalibog, še ni prišel, vendar počakajte malo —“

„Hvala lepa, gospa!“ se zahvali nesrečna mati deklice, „oprostite, da vas vprašam: poleg vas mora ležati potem kak drugi doktor . . . pošljite mi torej vsaj njega!“

Kino v „Narodnem domu“ - Kranj

Gospod brez prenočišča

LJUBICA (HARY LIEDTKE)

Juriš na ekspress

Markova prva ljubezen

Rože z juga

Gospoda ne želi otrok

Ponesrečen poizkus.

Gospod Tulpenblau, trgovec, bi zelo rad zaboj kave spravil čez mejo brez carine. „Poizkusimo!“ pravi in si kupi dva enaka zaboja. V enega nabaše kavo, v drugega pa živega zajca. Na meji pri carinskem pregledu ga vpraša uradnik:

„Kaj imate v tem zaboju?“

„Zajca!“ odgovori trgovec.

„Ga morate zacarinili!“

„Kdo to pravi, saj je živ. Kakor imajo drugi pse, tako imam jaz zajca pri sebi!“

„Tako, no, kaj pa je v drugem zaboju?“

„Tam pa je hrana za zajca!“

„Odprite zaboj!“ zapove uradnik.

Gospod Tulpenblau odpre zaboj. Besno se zadere carinik na trgovca: „To je ja kava, to vendar zajec ne žre!“

„Tako! Ne žre? No, potem ne dobi ničesar!“

Pojasnil.

Dama: „Gospod baron, rečem vam, da sem na lastne oči videla, ko je neki gospod poljubil vašo soprogo!“

Baron: „Res? No, potem je bil gotovo kak začetnik.“

Smola.

Prijatelj pripoveduje prijatelju, da že pet let stavi v loteriji isto številko, pa še ni nikdar zadel.

Nato drugi: „Jaz imam isto smolo, že 13 let sem zavarovan zoper nezgode pa mislite, da se mi hoče kaj pripeliti, ničesar!“

Ne posodi.

Gospod Cvili se pelje v omnibusu. Zraven njega sedi mali Jurček, ki je venomer vlekel pod streho, ne da bi se vseknil. Ko je bilo gospodu Cvili odveč, reče jezno:

„Ti, mali, ali nimaš robca?“

Mali nezaupljivo: „Da, imam ga, vendar ga ne posojam tujim ljudem!“

Že ve.

Na veselici je bil predstavljen gospod drugemu gospodu: „Gospod X. Y., interiniasistent na biološki poskušni postaji.“

„Aha, že vem, je dejal prvi napihnjeno, „železničar!“

Najlepši spomin.

Žena: „Danes je deset let, ko si ti prvič prosil za mojo roko — in sem ti dala „korbco.“

Mož: „Ah ja — res je moj najlepši spomin v življenju!“

Izgovor.

Malemu Ivančku je oče prepovedal kopanje, ker je tožil o trebušnih bolečinah. Pa vseeno gre k očetu in prosi:

„Očka, lepo prosim, da se grem kopati. Saj bom plaval na hrbtu!“

Na sodnji.

Drž. pravdnik: „Ali lahko prisežete, da ste tožitelju plačali to svoto?“

„Najbrže.“

„Najbrže ne eksistira pri prisegi. Vi morate priseči — jaz sem plačal ali jaz nisem plačal. No, torej?“

„Da, da, gospod sodnik, tako, kakor ste ravnokar rekli, tako bi rad prisegel!“

Izjemno.

V oddelku za nekadilce sedi gospod in kadi. Sprevodnik mu strogo reče:

„To je oddelek za nekadilce!“

„Saj jaz sem nekadilec!“

„Vi? Vi vendar kadite!“

„Že, drugače nikdar — sedaj le pa prav izjemoma.“

Kibic molči.

Ure in ure je sedel „kibic“ pri tarok partiji. Igralci so se že smejali — „kibic“ je še vedno gledal v karte. Slednjič je pa tudi njega premagala utrujenost, kratko malo — zaspal je pri mizi. Hitro sklenejo prisotni, da ga izplačajo. Ugasnejo luč, da je bila popolna tema in eden mu na ušesa zaupije: „Pagat!“

Kibic se zbudi — okoli njega popolna tema — s strahom zakriči: „O Bog, oslepel sem!“

Sorazmerno razdeljeno.

V družbi pripoveduje gospod Gofla, da pije doma z ženo samo vino z vodo.

„To je pa zelo solidno!“ reče dama iz družbe, „v kakšnem razmerju pa pijete?“

„Jaz pijem vino in moja žena pa vodo.“

Se ne mudi.

Zvonec telefona zapoje. Zdravnik sname slušalko „Sluga sem, gospod doktor!“ se oglasi gospod Glavič, „moji ženi ni dobro. Njena usta so otrpnila tako, da ne more nobene besede spregovoriti.“

„Mogoče ima čeljustni krč!“ odgovori zdravnik.

„Tako? Mislite? No, če boste drugi teden slučajno tukaj okoli hodili bi prosil, da pogledate, kako gre moji ženi.“

Veseli si pomane roki gospod Glavič in vzdihne: „Vendar en teden blaženega miru v hiši — ko žena ne more govoriti!“

Na kolodvoru.

Skopuh: „Prosim dve otroški vozni karti III. razreda za mene in mojo ženo!“

„Ali ste otroci?“

„Da, otroci Kristusovi!“

Obzirno.

V parku so našli truplo z odsekano glavo in z odsekanimi rokami. Najboljši prijatelj umorjenca je bil poverjen, da zelo obzirno naznani tužno vest udovi. Drugi dan so ga vprašali, kako se je težke naloge rešil: „Postopal sem zelo obzirno in sicer — najprvo sem ji prinesel samo roki — potem šele glavo . . .“

Gotovo je oni.

Ravnatelj norišnice razkazuje svojemu prijatelju Poldetu norišnico. V prvi celici vidi Polde mladeniča, ki je nežno pritiskal otroško punčko na prsi. Ravnatelj mu razloži, da je ta mladenič pred par leti neizmerno ljubil neko dekle, katero mu je prijatelj prevzel ter poročil. Od same tuge se je revežu zmešalo.

V gumijasti celici zraven se nahaja norec, ki se je v enomer zaletaval v zid z glavo. Ravnatelj hoče ravno razložiti, ko ga Polde prehitil rekoč: „Že vem, to je pa gotovo oni, ki je dotično deklico poročil!“

Zato!

Miha vpraša Jožeta: „Zakaj pa se hočeš prepričati, če so stariši tvoje neveste bogati, ko vendar vse mesto ve, da so zelo bogati!“

Jože: „Moj bodoči tast me je vprašal, če poročim njegovo hčerko res samo iz ljubezni — in tedaj sem se malo ustrašil, da mi navsezadnje res da samo hčerko!“

Hujše.

Kdo je na slabšem, poročen mož ali komaj dorastel „jungsel“: Na vsak način je „jungselu“ hujše, poročen mož se boji samo ene žene, „jungsel“ ima pa strah pred vsako.

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „Gici“)

ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

KLANEC - KRANJ

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specialna izdelava čevljev
Kranj, Glavni trg

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri **HLEBŠU IZ KRANJA**
pocen se dobi.

Ivan Zaletel

domača žganjarna

Stanežiče

pošta Št. Vid pri Ljubljani

V zalogi ima vedno:

**pravi kranjski brinjevec
hruševac
slivovko
borovničar**

po najnižjih cenah!

Že pričakoval.

Žena možu, ko je prišel h kosilu: „Dragi Edi, danes moraš pa eno oko zatisniti zaradi jedi!“

„Dobro, dobro, saj sem z nosom to že pri vhodu napravil!“

Sploh ni.

Snubec bi si rad ogledal najmlajšo izmed petih sester. Ko pride iz sobe zagodrnja:

„Tukaj sploh ni nobene najmlajše!“

Božična želja.

Oče sinčku: „Štorklja nas bo prihodnje dni obiskala, pa ti bo prinesla božično darilce. Hočeš li sestrico ali bratca? Potem bom govoril z mamico!“

„Sinček: „No, če je štorklji in tebi vseeno in če ni mamici nič nerodno, potem bi raje imel konja za gugati!“

Pieteta.

Bogati Grega si kupi auto. Vendar ga je vedno trpinčila misel, da bi se lahko ponesrečil in tako je vprašal ženo, kaj bi ona v tem slučaju storila.

„Ah!“ vzdihne žena, „jaz bi auto, ki bi bil vzrok tvoje smrti, takoj prodala. Obdržala bi si samo šoferja za spomin!“

Zbirčen.

„Vi ne verjamete kako zbirčen je že moj sin. Ko sem bil ž njim zadnjič v slaščičarni je hotel najprvo porcijo smetane, potem porcijo sladoleda — nato pa porcijo čokolade!“

„In kaj ste mu dali?“ vpraša prijatelj.

„Pošteno porcijo zaušnic!“

Razmerja.

To so razmere v tej pisarni! Oženjeni šef ima razmerje, omožena tipkarica ima tudi eno, in oba skupaj imata tudi eno!

Pomota.

Fina in njen častilec sta napravila izlet na kolesu in se na poti radi neke malenkosti sprla. Po poti domov ji reče on: „V znamenje, da se ne jezite več, mi podajte roko gdč. Fina!“ „Ne, ne, to ne gre, tako daleč še nisem“, se glasi odgovor. „Tako trdosrčni morate biti? Pa zbogom“ in se hoče odpeljati.

Fina se oglasi s prosečim glasom: „Prosim, prosim, ostanite vendar, saj bi vam dala roko, pa z eno samo ne morem voditi kolesa.“

Ne škodi.

Toda gospa Parnik, perila vendar ne smete obešati na antene — Ah, kaj saj to nič ne škodi, radio itak gre brez žice.

Jadransko-posavska čevljarna v Kranju

nudi vsled inventurne razprodaje ostale pare čevljev za zimsko sezijo po znatno znižanih cenah in to le do **1. marca 1928**. Blago si lahko ogledate v detajlni trgovini. **Ne zamudite te prilike!**